

De Parenclub

De Parenclub

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

Misdaadroman

Alle gebruikte namen van personen, onderlinge relaties en gebeurtenissen vermeld in dit boek zijn fictief. Gelijkenis met bestaande personen, relaties en situaties berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2025 Walkees

Hoofdstuk 1

An de bar van café Klein zaten twee vrienden zoals elke vrijdagmiddag een biertje te drinken om het weekend in te luiden.

Jan Donkers had het niet echt naar zijn zin, en dat viel zijn makker Hans Brink op. Hans en Jan waren nu allebei vijfendertig jaar oud, en kenden elkaar al vanaf de kleuterschool. Ze hadden daarna ook dezelfde scholen doorlopen en kenden elkaar dus van haver tot gort. Hans boog iets dichtër naar zijn vriend toe, vanwege het delicate onderwerp, en hij fluisterde in de richting van Jans oor.

“Jan, kop op, man. Het is niet anders, er valt weinig aan te doen. Het enige wat er voor jou opzit, is een beslissing te nemen: ga je wel of niet met haar verder? Ze houdt echt van je, dat weet vrijwel iedereen hier in het dorp, maar ze is nu eenmaal een beetje anders. En dat weet jij al van voor jullie verkering namen. Toen nam Leontien het ook al niet zo nauw met de liefde, en dan bedoel ik natuurlijk de lichamelijke liefde.”

“Een beetje anders?” Jan Donkers ontplofte bijna, en het kon hem niet meer schelen dat iedereen aan de bar kon meeluisteren.

“Ik kan het die kwalificatie niet geven, ook al zou ik nog zo mijn best willen doen om redelijk te blijven. Voor mij is het gewoon vreemdgaan, en niks anders. En dan nog wel in een parenclub. Daar doen ze het ook niet altijd met dezelfde en ik heb weleens gehoord dat groepsorgies daar ook zeer geliefd zijn.

Ze kunnen het me op al hun ziekelijke manieren proberen te verklaren, maar voor mij is en blijft het gewoon vreemdgaan.

Zeker als je bedenkt dat ik er puur toevallig achter ben gekomen, terwijl het halve dorp er waarschijnlijk al veel langer van heeft geweten.

Ze bekijkt het ook maar; het is afgelopen. Na bijna tien jaar gelukkig getrouwd geweest te zijn, tenminste dat dacht ik, houdt het nu op.

Vannacht, als ze thuiskomt, mag ze in de logeerkamer slapen, want bij mij komt ze het bed niet meer in.

Morgen mag ze dan haar boeltje pakken, want gelukkig is de flat van mij, en hebben we geen kinderen.” Hans had daar een opmerking over.

“Neem geen ondoordachte beslissingen, Jan. Wat je nu zegt, weet ik zo net nog niet. Je hebt de flat dan wel geërfd van je ouders, maar toen waren jij en Leontien al getrouwd.

Volgens mij deelt Leontien daar gewoon in mee, hoor, bij een scheiding. Als jij dan de flat wil blijven bewonen, zul je haar waarschijnlijk moeten afkopen, of zoiets.

Ik zou eerst maar eens een praatje met Theo hebben, als ik jou was. Die is een expert in scheidingszaken, en ook nog eens een vriend van ons. Doe dat nu maar eerst, voordat je met Leontien over een scheiding begint. Maar, uh, even voor alle duidelijkheid; ik zou haar ook niet meer in mijn bed willen hebben, zeker niet nadat ze net uit die parenclub is gekomen. Ik blijf het trouwens een belachelijke naam vinden. ‘Vrijheid Blijheid’, zo’n naam misstaat totaal voor zo’n kapitale villa.”

Jan had plotseling zijn humor weer terug.

“Leontien? Bij jou in bed? Sinds wanneer is dat nu weer aan de gang?” Gelukkig begreep Hans wel dat Jan nu een grapje maakte, dus hij was weer wat geruster over de mentale toestand van zijn vriend.

Het werd dus toch nog een paar uurtjes redelijk gezellig aan de bar en toen de twee vrienden om een uur of negen weer op huis aangingen, leek er met Jan niets meer aan de hand.

Eenmaal thuis, voor de deur aangekomen, zei hij zijn vriend gedag, die nog een straat verder moest lopen.

“Ik zie je morgenmiddag bij de voetbal, vriend. En bedankt, makker, ik denk dat je me vanavond voor een paar heel domme dingen hebt behoeft.

Het was ook mooi dat Theo daar nog aan kwam waaien, en dat ik even met hem heb kunnen praten. Ik weet nu hoe ik het allemaal aan ga pakken, op een manier die mij verzekert mijn flat niet te zullen verliezen. Het spijt me voor Leontien, echt, maar ze zal met de consequenties van haar abnormale neigingen moeten leven.

Ze heeft zich duidelijk niet aan haar belofte aan het altaar, nu bijna tien jaar geleden, gehouden.”

Leontien, de vrouw van Jan, had zich op dat moment net omgekleed in de kleedruimte van de parenclub. Ze had deze avond een nieuw setje lingerie meegebracht, dat ze die middag samen met haar vriendin Demy had gekocht in een nieuwe lingeriewinkel op de Crimpenhof in Krimpen aan den IJssel. Ook Demy had een nieuw setje gekocht. Ze hadden met opzet allebei precies hetzelfde setje gekocht, en toen ze naast elkaar voor de spiegel stonden, kregen ze al flinke voorpret. Leontien verwoordde de lol die ze hadden.

“Wat denk je, Deem? Zullen ze denken dat we tweelingen zijn? Ik heb weleens gelezen dat het de droom van veel mannen is om seks te hebben met een tweeling. Ik vind eigenlijk dat we best veel op elkaar lijken, nu jij je haar ook geblondeerd hebt. Alleen heb jij wel veel grotere borsten dan ik.” Demy lachte om de woorden van haar vriendin en ging erin mee.

“Maar jij hebt een veel lekkerder kontje dan ik, Tien. Dus de mannen krijgen van alles wat.

Misschien hebben we wel geluk en vinden we een mannelijke tweeling vanavond. Dat zou wat zijn, zeg, maar die moeten wel allebei groot geschapen zijn, want wat dat betreft hebben wij dezelfde smaak, hihi.

Oh, laten we nu eerst maar een cocktailtje pakken aan de bar, bij Francine. Misschien kunnen we haar ook nog een beetje ophitsen. Haar maakt het volgens mij ook niet uit of ze een man of een vrouw in bed heeft. Ik word al helemaal heet, en het is nog maar half tien.”

Leontien ging toch nog even verder.

“Cocktail? Waar doet dat mij nu aan denken? Laten we maar snel gaan dan, en een hele grote bestellen, hihi.”

Giechelend als een stel tieners liepen de twee vriendinnen nu gearmd de club binnen, waar zich in de eerste ruimte een lange bar bevond. De barkeepster kende de twee meiden goed en begroette hen vriendelijk.

“Zo, meiden, jullie hebben er kennelijk zin in vanavond? Oh, en nog wel uitgedost als twee hitsige tweelingzussen ook.

Nou, jullie gaan succes hebben vanavond, daar ben ik zeker van. Een cocktailtje om te beginnen dan maar? Hier, ik had ze al gemaakt toen ik jullie de kleedruimte in zag gaan. En wat staat er op het programma vanavond? Ik zou de donkere kamer maar links laten liggen nu, want daar zal het effect minimaal zijn van jullie speciale uitmonstering.

Goh, wat een heerlijk setje hebben jullie aan, zeg. Jammer dat jullie allebei hetero zijn, anders zou ik die vetertjes graag een keer in de privékamer losmaken. Het liefst bij jullie allebei tegelijk, natuurlijk.”

Daar werd weer hartelijk om gelachen door de meiden, en nadat ze allebei even een lekker slokje van hun cocktail hadden genomen, vertelde Leontien aan de bardame wat ze die avond van plan waren.

“We gaan vanavond iets doen wat eigenlijk wel iets voor jou is, Francine, dus als je tijd hebt, kom dan gerust een kijkje nemen. Je kon weleens aangenaam verrast worden.

Wij gaan de mannen vanavond een beetje ophitsen en klaarstomen, door samen een showtje weg te geven op de showboot. We hebben van de week thuis stiekem geoefend, en we vonden het allebei eigenlijk verdraaid lekker, en heel opwindend.”

Francine werd gek van die woorden.

“Oh, mijn hemel, ga ik het dan toch nog eens meemaken? Wat zou ik graag met jullie meedoen, maar dat vindt Karel niet goed, helaas.

Misschien, als jullie het voor herhaling vatbaar vinden, moet ik maar eens een vrijdagje vrij nemen dan. Dan kan mijn strenge baasje er niks van zeggen.

Maar ik ga wel proberen mijn neus even om de hoek te steken vanavond. Dan neem ik gewoon even een kleine pauze, dat lukt wel. Hé, en wat is het plan voor daarna? Naar de vrije ruimte?”

Nu was het Demy die weer begon te giechelen.

“Zeker weten, want vanavond willen we vlees in het potje, en iedereen mag het zien, en ze mogen ons allemaal horen gillen ook.

Ahhh, Francine, geef ons nog snel even een slokje, ik kan niet lang meer wachten.”

Francine was al bezig en riep al naar haar collega aan de andere kant van de bar.

“Hé, Appie, ik neem over een kwartiertje even pauze, oké?” De collega vond het prima, en Francine gilte van plezier toen ze Leontien en Demy nog een cocktail voorzette. Francine droeg alleen maar een slipje achter de bar en een vlinderstrikje om haar hals. Dat ze opgewonden raakte van het gesprek viel ook Leontien op.

“Zeg, Francine, zie ik daar nu twee heerlijke knopjes groter en harder worden?”

Die nacht, schrok Jan Donkers wakker van het constante geluid van zijn deurbel, en het repeterende geklop op de deur wat het geluid van de bel bijna zelfs overstemde. Hij knipte het licht aan, en zag dat het drie uur in de nacht was. Hij zwaaide uit bed, en trok snel een broek en een shirt aan, terwijl de bel nog steeds luidde en hij nu ook zijn naam hoorde roepen van buiten. Toen hij dan eindelijk bij de deur was en deze opende schrok hij van de politieauto's die hij op straat zag staan en waarvan de zwaailichten nog aan waren.

Er stonden twee mannen in burger voor de deur, maar die weken direct uiteen, en lieten twee agenten aan beide zijden van Jan plaatsnemen. Eén van de mannen in burger nam het woord.

“Meneer Donkers, u bent hierbij aangehouden in verband met de dood van uw echtgenote Leontien Donkers-Zijlstra. De agenten lezen u uw rechten voor, en wij zien elkaar later op ons bureau aan de Nieuwe Gouwe O.Z. in Gouda.” Jan werd totaal verbluft afgevoerd, en de rechercheurs gingen, nadat hun collega's van de forensische dienst dit al gedaan hadden het huis binnen.

Buiten op straat was het inmiddels een drukte van belang door toegestroomde toeschouwers.

Het was een klein dorp, waar Jan woonde, dus bij een gebeurtenis als dit waaierte al snel het halve dorp uit om een kijkje te nemen. Ook Hans Brink stond tussen de toeschouwers, en hij probeerde uit te vinden wat er precies aan de hand was. Plotseling werden zijn woorden opgevangen door een agent die daar stond om de menigte in bedwang te houden.

De agent had blijkbaar zijn eigen idee over de vragen van Hans, en trok hem onder het afbakeningslint door, binnen de afrastering.

“Komt u maar eens even met mij mee, meneer. Ik denk dat onze rechercheurs wel even een praatje met u willen maken.”

“Hé Fred,” riep hij naar een collega. “Neem jij het hier even van mij over? Ik moet even de rechercheurs in kennis stellen over deze meneer.”

Om vijf uur die morgen zat Jan Donkers nog steeds in hetzelfde kamertje als waar hij was binnengebracht, nadat er allerlei formaliteiten met hem waren uitgevoerd. Zijn zwarte vingertoppen waren daarvan het bewijs.

Hij was al aan zijn zoveelste kop koffie begonnen toen de deur van de kamer openzwaaide en daar eindelijk de twee rechercheurs binnenstapten, met bij zich een advocaat voor Jan, die hem door justitie was aangewezen. Jan besloot direct in de aanval te gaan.

“Wat is dat hier voor een krankzinnigengesticht? Jullie hebben het lef mij in het midden van de nacht uit mijn bed te lichten, en mij, terwijl jullie mij arresteren, even in te lichten over de dood van mijn vrouw? En dan, zonder enige uitleg of vragen, beschuldigen jullie mij ook nog eens van de moord op mijn vrouw? Wat is er gebeurd? Is Leontien echt dood?”

Een van de rechercheurs wilde reageren, maar de advocaat was hem voor, en ondanks dat het dus een zogenaamde advocaat van onvermogen was, bleek hij geen watje te zijn.

“Uh, rechercheur, antwoordt u eerst maar op de vragen van mijn cliënt, en daarna is dit verhoor afgelopen, en zal ik mij tot het arrondissement richten, en een verzoek tot onmiddellijke invrijheidstelling van mijn cliënt indienen. U bent uw boekje op een bijna onmenselijke manier te buiten gegaan, en dat zal ik de rechter ook heel duidelijk maken. Ik hoef hem daarbij, buiten uw onrechtmatige handelingen dus, alleen maar uw bewijsmateriaal voor te leggen.

Oh, welk bewijsmateriaal is dat eigenlijk?

Ik heb eigenlijk niets daarvoor gelezen in de stukken die op dit moment voorhanden zijn?”

Een uur later liep Jan Donkers weer het politiebureau uit, en belde hij eerst een taxi om hem naar het station te brengen.

In de taxi belde Jan zijn vriend Hans al, en toen hij die vertelde waar hij was, vertelde Hans direct dat hij eraan kwam. Jan hoefde geen bus naar huis te nemen, wat vanuit Gouda toch al zo'n vermoeiend ritje was.

Twee weken later, op zaterdag, was de begrafenis van Leontien Donkers-Zijlstra, op de begraafplaats van Krimpen a/d Lek.

De begrafenis was zo laat, omdat het lichaam van Leontien niet eerder werd vrijgegeven. Inmiddels was er al meer bekend over het vreselijke gebeuren, maar een dader had men nog niet gevonden. Wel was Jan Donkers ondertussen van alle blaam verschoond, en was hij dus geen verdachte meer voor de moord op zijn eigen echtgenote, Leontien.

In het dorp gonsde het uiteraard wel van de geruchten, en de al bij veel mensen bekende levensopvattingen en handel en wandel van Leontien droegen daar zeker aan bij. Het maakte waarschijnlijk ook dat het zo ongelooflijk druk was bij de begrafenis. Er waren minstens tweehonderd mensen aanwezig en ook de pers was in grote getale aanwezig. Ook de twee rechercheurs en een paar van hun collega's waren op de begrafenis aanwezig, maar die hadden daar uiteraard hun eigen redenen voor.

De volgende middag zaten Jan Donkers en Hans Brink, zoals gewoonlijk op zondag, aan de bar van de voetbalkantine van de plaatselijke voetbalclub.

Hans had het hoogste woord, want hij had iets heel merkwaardigs opgevangen, wat nog niet in de kranten was verschenen, zelfs niet online. Hans was die ochtend een kijkje gaan nemen bij een voetbalwedstrijd waar de zoon van zijn buurman aan deelnam. Zo stond hij dus om tien uur die ochtend al aan de lijn bij een voetbalvereniging in Gouda, om het team aan te moedigen. Plotseling had hij naast zich twee mannen met elkaar horen praten. Ze praatten met vrij luide stemmen, dus Hans had hen letterlijk kunnen verstaan. Hans vertelde er nu dus alles over aan zijn maten aan de bar van de voetbalkantine in Krimpen a/d Lek.

“Ze denken daar dat er dus een tweede moord is gepleegd op een bezoeker van die parenclub, net buiten Gouda. Afgelopen vrijdagnacht blijkt er dus weer een vrouwelijk slachtoffer gevonden te zijn, en alles daaromheen schijnt vrijwel identiek te zijn aan de moord op Leontien. Het betrof ook weer een redelijk jonge vrouw, eigenlijk van dezelfde leeftijd als die van Leontien. Ook deze vrouw blijkt door wurging om het leven te zijn gekomen, maar meer details waren er door de politie nog niet losgelaten.

Eigenlijk was er door de politie nog helemaal niets losgelaten, en leek dit alles dus uitsluitend uit het geruchtencircuit te komen. Waarschijnlijk zijn ze bij de politie bang dat het publiek aan een seriemoordenaar gaat denken, en er daardoor een ongewenste paniek zou uitbreken.

In ieder geval is het zeker dat er dus weer een jonge vrouw is vermoord, want die mannen die ik daar op het voetbalveld met elkaar heb horen praten, kenden haar blijkbare.

Een van die twee mannen scheen het nieuws zelfs van de echtgenoot van die tweede vermoorde vrouw te hebben gehoord.

Ik hoorde hem ook zeggen dat die vrouw dus ook blond haar had gehad, en van dezelfde leeftijd was geweest als Leontien. Nog een overeenkomst is dus dat ze allebei uit een klein dorp afkomstig zijn. Deze dame kwam namelijk uit Bergambacht.

De man had er ook nog schande van gesproken dat de eigenaar van die parenclub nog steeds niet had besloten de club voorlopig maar te sluiten. Hij schijnt zich daarvan afgemaakt te hebben met de woorden dat zijn club niets met de moorden te maken had, en dat veel van de zaken die nu door het geruchtencircuit gingen, puur op toeval zouden berusten.

Belachelijk natuurlijk, maar ik vrees voor die eigenaar dat hij gisteren geen winst heeft gedraaid.”

Zo was het onderwerp van die middag, aan de bar van de voetbalkantine weer bepaald, en zou Jan Donkers de volgende morgen zijn werk bij het lokale timmerbedrijf weer oppakken.